

STATSMINISTER GRO HARLEM BRUNDTLAND

Norsk Fiskerinæring i et Internasjonalt Perspektiv

Norges Fiskarlags Landsmøte i Trondheim, 8. oktober 1994.

La meg først få takke Norges Fiskarlag for invitasjonen til dette landsmøtet. Fiskarlaget er en sentral institusjon i norsk samfunnsliv og landsmøtet en viktig begivenhet. Norges Fiskarlag har historisk sett hatt naturlig autoritet og innflytelse som talerør for en næring som opp gjennom vår historie har formet og påvirket livsvilkårene for så mange mennesker i vårt land og som er ryggraden i bosettingen i Kyst-Norge.

Det er derfor en sterk tradisjon, og en del av vårt levende demokrati, når skiftende regjeringer opp gjennom årene har søkt samarbeid og dialog med fiskerinæringens representanter, for å løse viktige samfunnsoppgaver, og møte utfordringene både i medgang og motgang.

I et slikt perspektiv går det en klar linje fra 1930-årenes kriseprogram for å gjenreise Kystnorge, opp gjennom 1980-årenes tiltak for å gjenreise fiskebestandene, og til den historiske avgjørelser Norge nå står foran.

Norsk fiskerinæring står på mange måter i en særstilling. Den kombinerer en fast og bred forankring i tradisjonelle norske verdier med et åpent blikk for nødvendigheten av samarbeid med det internasjonale samfunn. Norsk fiskerinæring skaper verdier og virksomhet, grunnlag for arbeid og bosetting og en lang rekke positive ringvirkninger både her i Norge og langt utenfor vårt lands grenser. Dermed er næringen også av stor internasjonal betydning. Som handelsnasjon med fiskevarer står vi i absolutt fremste rekke. Norske fiskevarer har erobret og utviklet markeder i alle verdenshjørner, og næringen og nasjonen tjener gode penger på norske leveranser av førsteklases varer til konkurransedyktige priser.

Det står solid respekt av at vi i år vil selge fisk til en verdi av 18 milliarder kroner til utlandet og at forbrukerne i mer enn 70 land vil kunne glede seg over norske fiskeprodukter. I vårt handelsregnskap med utlandet inntar fisken en av de aller tyngste plassene. Slik skal det fortsatt være. Da må vi fortsette å stå sammen om forvaltningen av våre fiskeressurser, slik at de fornyes år for år, og kan gi trygghet for arbeid og inntekt.

Det er regjeringens prioriterte målsetting at fiskerinæringen skal være en ryggrad i landets økonomi i all framtid. Derfor er kjernepunktene i regjeringens politikk en bærekraftig forvaltning av havets ressurser, sikring av våre fiskeres rett til sine andeler av ressursene, og best mulig adgang for våre fiskeprodukter til de internasjonale markeder.

Det er gjennom møysommelig og langsiktig arbeid at norske regjeringer opp gjennom historien har arbeidet for å sikre livsgrunnet for kysten vår. Som en kuriositet vil jeg nevne at selv den gamle norske 4-mils sonen var en kilde til strid mellom Norge og Storbritannia i 1906, da det unge

Norge kjempet for å vinne fotfeste som selvstendig land. Britene hevdet den gang at vi bare hadde rett til 3 mil.

Da Norge i 1972 forhandlet om medlemskap i EF gjaldt diskusjonen 12-mils sonen. Utenfor dette var alt fritt hav, med fritt fram for alle og enhver. Så skepsisen mot utenlandske fiskere har dype røtter i generasjoners erfaringer i vårt land. I samtaler langs kysten har jeg fått høre livlige beskrivelser om hvordan fiskere fra andre land i Europa trålte hensynsløst langs 12-milsgrensen så sent som i 70-årene, og ødela bruk og tok fiskemulighetene vekk fra vår egen kystflåte.

Dette ble det gradvis slutt på i løpet av 70-tallet da Norge var blant de toneangivende land i arbeidet med å utvikle den nye folkeretten og opprettelse av 200-mils-soner. Det er en lykkelig kjensgjerning at vi kunne gi viktige bidrag til å skape den nødvendige oppslutning om et nytt regime i ressursforvaltningen, basert på kyststatenes eksklusive rettigheter til ressursene i de økonomiske soner.

I dag møter vi nye utfordringer med fiske utenfor 200 mil, og Norge står sentralt i arbeidet på FN-konferansen om fiske på det åpne hav.

Dette viser hvordan rammebetingelsene for norsk fiskerinæring formes i et samspill mellom arbeidet hjemme og på den internasjonale arena. Det står som en avgjørende erfaring for norsk fiskerinæring og for myndighetene at en fremtidsrette ressursforvaltning ikke er mulig uten et forpiktende internasjonalt samarbeid.

Jeg mener vi kan være stolte av en rekke viktige milepæler i utviklingen av fiskeripolitikken nasjonalt og internasjonalt. Men ikke alle kapitler i nyere norsk fiskeriforvaltning er like lysende. Hverken næringen eller myndighetene er ansvarsfrie for den sterke reduksjon i torskebestanden vi opplevde på 80-tallet.

Det krafttak vi gjennomførte for en bærekraftig ressursforvaltning i Barentshavet var ikke smertefritt. Vi måtte alle gjennom noen vanskelige år. Men forsakelse og disiplin i noen vanskelige år ga betydelige muligheter for årene fremover. Norsk fiskerinæring står idag sterkt, med berettiget tillit til seg selv og fremtiden.

Det var et selvfølgelig utgangspunkt for denne Regjering å sette høye og ambisiøse mål for forhandlingene om norsk medlemskap i EU. Våre målsettinger ble drøftet og formet i nære konsultasjoner med fiskerinæringens representanter.

Det er Regjeringens overbevisning at vi har fått en god avtale for fiskerisektoren, og at norsk fiskerinæring kan tre inn i et utvidet europeisk samarbeid med tillit seg selv og til fremtiden. Vi tar med oss viktig ballast i form av kunnskap og erfaring på alle områder i fiskeripolitikken.

I samtaler jeg har hatt med fiskere har jeg merket at noen har gått foran meg med feilaktig informasjon. Det er en utbredt frykt mange steder for at

utenlandske fiskere skal komme opp i fjæresteinene med sine trålere til skade for norske kystfiskere. Dette er selvfølgelig ikke riktig. Er det noen som har glemt at ute i Europa ble fiskeriministeren først døpt "no-fish" Olsen og deretter "a few fish" Olsen.

Ja, slik var det EU oppfattet avtalen - at de hadde fått "a few fish", og da er det ikke bra når Fiskarlaget forsøker å skape et helt annet og dramatisk bilde.

Jeg har lest Fiskarlagets nye brosjyre som heter "Vet du dette om framtida di?" - og det var ikke hyggelig lesning. Her står det på side 3 : "Alt tyder på at fiskeeksporten bare blir mer og mer verdifull for oss".

Ja dette er helt riktig. For med full og fri markedsadgang til EU kan det bare gå en vei.

Men så står det videre: "Forutsetningen er selvsagt at vi får beholde fiskeressursene våre, slik at vi har noe å foredle og eksportere".

Hva mener dere egentlig med dette? Er det slik da, og Einar Hepsø og andre får rikelig anledning til å gå inn på dette, at det er tvil om "vi har noe å foredle og eksportere"?

Enda verre blir det på neste side, for der står det: "EU-avtalen gir oss ingen sikkerhet for at det i fremtida vil være norske fiskere som får retten til å høste norske kvoter". Igjen spør jeg: Hva er dette? Jeg vil gjerne ha et svar på hvorfor man i slik informasjon til medlemmene overhodet ikke kommer inn på det helt avgjørende poeng at de norske kvoter er fastsatt i selve traktaten med EU, og at vi har fått garantier for at det er norske forvaltningsprinsipper som skal legges til grunn i nord.

Jeg tror vi vil tjene på at vi konsentrere debatten fremover om saker der det i alle fall er et minimum av spillerom for ulike vurderinger.
Kvotespørsmålet er ikke en slik sak.

Vi sa klart fra da forhandlingene tok til at vi ville stå på for Kyst-Norges interesser. Det har vi gjort. Dere kommer til å få de samme kvotene i framtida også om Norge blir medlem av EU. Det blir biologien - og forskernes anbefalinger, og ikke medlemskapet som avgjør dette.

Og i tillegg: Det hjelper lite å hevde nasjonal styring og kontroll over ressursene om vi ikke makter å få bred internasjonal respekt og forståelse for våre rettigheter.

Slik det fremstilles i brosjyren ser det ut til at vi ikke har fått noen avtale. I stortingsdebatten for vel en uke siden måtte fiskeriministeren si fra om den bevisste fusk som nå foregår fra Senterpartiets, Kristelig Folkepartis og SVs side når det gjelder forståelsen av avtalen. Disse partier kommer med den feilaktige påstand at våre andeler av bestandene kan endres uten Norges samtykke.

Ja, en jurist fra Tromsø har til og med hevdet at kvoteandelene bare gjelder til avtalen trer i kraft. Dette er debattens mest absurde påstand så langt - at en avtale, gjelder til den trer i kraft.

Forholdet er at når noe er bestemt i en traktat - og det er våre kvoter - bestand for bestand, - og det ikke er bestemt noen frist i traktaten, - så gjelder dette så lenge selve traktaten ikke konkret blir endret.

Dersom traktaten skal endres, - noe vi selvsagt ikke vil gå med på med mindre det er til fiskernes fordel - så kreves det samtykke fra alle medlemsland - inkludert Norge. Det er slik traktater endres. Det er selvfølgelig ikke slik at traktaten kan endres ved et alminnelig vedtak i EU. Traktaten er jo overordnet andre vedtak. Det er like klart at traktaten ikke kan endres ved vanlig vedtak som at man ikke kan forandre grunnloven ved hjelp av en vanlig lov, eller at man ikke kan forandre en lov ved å vedta en forskrift.

Det er disse poengene som helt tydelig kommer fram i Professor Fleischer artikkel i Adresseavisen igår. Og når det er slik det er - at våre andeler av fisken er sikret for fremtiden - så er det ikke passende å lede folk til å tro at det er tvil - som det står i brosjyren - om vi vil ha noe å foredle og eksportere. Det vil helt sikkert ikke Fiskarlaget mene, den dagen vi blir med i EU - og dere vil nok da betakke dere for den feiltolkning av avtalen som nei-partiene på Stortinget står for, og som grovt undergraver norske interesser og det resultat som vi har kjempet fram.

Jeg vil også ta avstand fra den påstand som er fremsatt om at regjeringen har forhandlet bort råderetten. Det har vi ikke. Det som er riktig er at en del vedtak i fremtiden skal fattes av EU med Norge som medlem.

Men EU-landene kan ikke bestemme mer enn det som følger av avtalen med Norge.

- Jeg sa at når våre andeler er nedfelt i traktaten kan ikke EU bestemme at noe av dette skal gå til andre land.
- Når det er bestemt i traktaten at det er våre prinsipper som skal gjelde for fiskeriforvaltningen nord for 62° - skal gjelde står det i traktaten - så kan ikke EU vedta andre prinsipper.
- og når selve traktaten fastsetter hvordan totalkvotene skal fastsettes, så kan ikke EU gjøre dette på noen annen måte.

EU-landene kan ikke vedta noe som er annerledes enn det som er trukket opp i avtalen. For det er ikke noen alminnelig myndighetsoverføring som har funnet sted, - selv om enkelte ønsker å gi inntrykk av det. Det EU derimot kan vedta er hvordan de fordeler det som blir igjen når vi har fått 95% av ressursene i nord, og det er igjen ca 5 % , - og på samme måte med det som går ut over våre faste andeler i sør. Hva betyr så det? Jo, det betyr at vår fisk er vår og at den skal forvaltes på samme måte som hittil.

Hvorfor gikk så EU-landene med på det? Jo, fordi de ser at vi har lyktes, og EU-landene har ikke noe ønske om å endre på det som virker. Verdien av EUs kvoter i våre farvann blir jo størst når totalkvotene er størst.

Så selv om arbeidsmetoden ved EU-medlemskap vil bli noe annerledes, så vil dere kjenne igjen alle trekkene ved fiskeriforvaltningen i EU med Norge som medlem.

Så har det vært hevdet at jo, vi har gitt slipp på råderetten, for i EU er det tillatt med kvotehopping og dette vil underminere kystfiskernes rettigheter. Til dette vil jeg først si at i en 3-års overgangsperiode kan vi beholde de regler vi har.

Men egentlig hadde vi ikke trengt den overgangsperioden. For vi har også forhandlet fram en felles erklæring der det slås fast at en av målsettingene med den nasjonale kvoteordningen er å sikre de særskilte behov i områder der befolkningen er spesielt avhengig av fiske. Denne målsettingen gir grunnlag for å sette som vilkår at det er en reell økonomisk forbindelse mellom fartøyer som fisker på et lands kvoter og dette landet.

Vårt regelverk inneholder allerede idag bestemmelser som i praksis vil kunne gi beskyttelse mot kvotehopping. Slike regler kan vi opprettholde og videreutvikle. Fiskeridepartementet arbeider nå med et forslag til en ny lov om deltakelse i fisket som blant annet tar sikte på å forsterke vernet mot kvotehopping.

Så til spørsmålet om kontroll. Det er fortsatt den norske kystvakten som skal drive kontroll i våre farvann. Kontrollen vil skje på samme måte og med samme intensitet som før. Vi kan ha sjekkpunkter, vi kan selvsagt gå ombord i fartøy, også ned i lasterommet, og både i norske og utenlandske fartøy. Vi skal føre kontroll med at redskapen er lovlig og at innblandingen av ungfisk ikke overstiger tillatt nivå. Vi skal kontrollere fangstboken og sammenlikne med det som er i rommet slik at vi har kontroll med at det ikke feilrapporteres. Når det gjelder å forsterke kontrollen med at EU-lands kvoter ikke overfiskes tar vi sikte på et system med dobbeltrapportering. EU arbeider allerede med et slikt system for andre farvann. Når kvotene er tatt er det flaggstaten som skal utstede stoppordren, men vi kommer til å reagere raskt dersom vi merker at flaggstaten ikke gjør jobben.

Jeg vet at makrell-løsningen er møtt med skepsis i deler av næringen. Og vi er heller ikke fullt ut tilfreds med den. Men det betyr ikke at resultatet er dårlig, og jeg synes at deler av næringen har tatt vel hardt i i kritikken.

La oss først slå fast at vi ikke har avstått noen kvote til EU-landene. Vi har tvert i mot beholdt den høyeste totalandel vi noen gang har hatt - over 30%. Noen mener vi totalt sett burde ha hatt 50%. Dette har vært vårt ønske en tid, og det ville vært fint om andre hadde vært like begeistret over den tanken - men jeg tror ikke alle her er overrasket over at vi ikke fikk avtalefestet en så høy prosentandel. Den andel som

forhandlingsresultatet nå gir oss er tross alt den høyeste som Norge har hatt i de årlige avtalene med EU.

Så har vi dette med at enkelte EU-land får mulighet til å fiske deler av sine makrellkvoter i norske farvann. De får altså ikke nye kvoter, men mulighet til å fiske noe av det de har i våre farvann. Jeg forstår at dette oppfattes som negativt all den tid norske fiskere har rådet grunnen alene til nå. Men la oss da ikke glemme at det mange oppfatter som negativt i dag kan se ganske annerledes ut om noen år. I dag er makrellen hos oss når den er mest verdt. Men den kan igjen endre vandringsmønster slik at det er vi som vil ha interesse av å ta noe av våre kvoter i andre farvann.

Når det gjelder markedsorganiseringen - selve omsetningssystemet - gir avtalen Norge den nødvendige handlefrihet. Det innebærer at våre salgslagsordninger i hovedsak kan fortsette som før - også innenfor rammen av EU's regelverk. Dette er et viktig element fordi vår omsetningsordning i første hånd er så nær knyttet til de spesielle geografiske forhold og den særegne flåtestrukturen som gjelder her i landet.

Fiskerinæringen står idag for en eksportverdi på nær 18 milliarder kroner og er en av Norges aller viktigste næringer. Veksten de senere år har kommet i første rekke fra oppdrettsnæringen, en ny næring som bare opplever sin spede barndom.

Mye av verdiøkningen innen fiskerinæringen vil derfor måtte komme som følge av økt bearbeiding, og foredling. For vi kan ikke regne med at TAC vil fortsette å stige inn i all fremtid. Det er gjennom foredling, produktutvikling og oppdrett at vi virkelig kan hente de nye milliardgevinster. For en fiskeripolitisk stormakt er fri markedsadgang til verdens største fiskemarked gull verdt. Det kan bare gå en vei. Skal vi da si nei til dette - skal vi si nei til endelig å få selge fisk tollfritt til 350 millioner kunder?

Så vises det til at EØS-avtalen gir oss gode markedsmuligheter, men dette blir lite overbevisende når de som bruker argumentet også vil at EØS-avtalen ska fjernes.

Om tre måneder kan tollene være borte. I dag kan land som Danmark, Nederland og Frankrike bearbeide norske råvarer uten konkurranse fra oss. De har sikret seg arbeid og verdiøkning som vi kunne ha hatt i Kyst-Norge. FAFO-rapporten mener at norsk fisk har skapt grunnlag for 10-12.000 arbeidsplasser i EU-landene. Syns dere det er naturlig at ikke vi skal satse på slike arbeidsplasser?

Jeg minner også om at medlemskap for Norge vil innebære store muligheter for å forbedre EUs fiskeripolitikk. Vi er en fiskeripolitisk stormakt. Vi holder nå på å vurdere hvilke sentrale stillinger i EU vi skal ta sikte på å få nordmenn inn i. Det er klart nok at fiskerisektoren er blant de høyest prioriterte fra vår side. Dette vil jeg ta opp med EU-kommisjonens nye president - Luxemburgs statsminister Santer - som

jeg skal møte allerede i morgen kveld. Også slik sett er møte med fiskerinæringens representanter den beste forberedelse jeg kan få.

Blant de spørsmål der vi har mye å tjene på å få en hånd på roret i EU er de beklagelige tendenser i den senere tid til uregulert fiske utenfor 200-mils-sonene. Denne utviklingen er særlig alvorlig for vandrende bestander. Situasjonen i og utenfor den kanadiske fiskerisonen i Nordvest-atlanteren er et grelt eksempel på hvor galt det kan gå. Her har man opplevd en dramatisk svekkelse av bestandsgrunnlaget som følge av overbeskatning i de frie havområdene. Situasjonen ved Kanada er dessverre bare ett av mange eksempler.

Torskefisket i Smutthullet er et grovt angrep på en av de hvitfiskbestander som fortsatt er i god forfatning. Det går på anstendighet og moral løs når islandske og islandsk-eide fartøyer utnytter ufullkommenheter i folkeretten ved å forgripe seg på den fisk vi og russerne deler i Barentshavet.

Her snakker man på islandsk side om rettigheter mens man grådig tar for seg så mye som mulig ut fra går-det-så-går det-prinsippet. Det er norske og russiske fiskere som har sparepengene sine i Barentshavet. Det er de som ugjerne har holdt seg i skinnen mens vi bygget opp bestandene. Og det er dem islendingene tar fra.

Det er almen enighet om at alle må ta ansvar for å tilpasse sin nasjonale fiskeflåte til de ressurser som landene har til rådighet. Selv har vi gjort mye nettopp her, og må kunne forvente at andre gjør det samme.

Norge og Island har sammen en verdifull tradisjon i å løse vanskelige spørsmål i fellesskap. Denne tradisjon må bringes videre. Det er nå enighet med Island om at vi skal forsterke dialogen om alle sider ved vårt fiskerisamarbeid. Det er vårt håp at vi kan finne løsninger med Island innenfor en bred samarbeidsramme, og at Island legger den nødvendige realisme - og det nødvendige alvor - for dagen.

Regjeringen deler fullt ut næringens sterke og negative reaksjoner på den islandske fiakeriaktiviteten i Smutthullet. Vi legger stor vekt på nær kontakt med dere, når vi drøfter og avklarer hva som bør gjøres.

Dessverre setter folkeretten i dag meget snevre rammer for å treffe tiltak mot andre staters fartøyer utenfor 200 mil. Det gjelder selv for de beste formål, og under de vanskeligste omstendigheter. Dette hull i regelverket er det islendingen nå utnytter.

Vi innleder nå drøftelser med Russland og Island. Russerne er like oppbrakte som oss, og dere har nok registrert at EUs fiskeriministre nå har uttrykt sin bekymring for denne utviklingen.

FN-konferansen om fiske på det frie hav har direkte betydning for norske fiskeriinteresser og vil gi viktige impulser til fiskeriforvaltningen i våre havområder. I årene fremover vil vi stå overfor vanskelige oppgaver i forbindelse med forvaltningen av en gjenoppbygget bestand av norsk vårgytende sild. Etter mange magre år, og lave kvoter for norske fiskere, ser det ut til at silda igjen skal gi rike fangstmuligheter. Når sildestammen igjen er blitt tilstrekkelig stor, vil den bre seg ut i havet, til områder som ligger utenfor 200 mil.

Silda kan bli fiskbar i det såkalte Smutthavet, som er det internasjonale havområdet mellom Norge, Island og Færøyene. I en slik situasjon vil vi kunne oppleve bred interesse for å fiske silda. Det er en vital interesse å sørge for at silda ikke blir nedfisket på ny. Det vil i sin tur kreve effektivt samarbeid om fisket på det frie hav. Et vellykket resultat på FN-konferansen vil gi et grunnlag for reguleringen av sildefisket i årene fremover. Norge vil her måtte ta et fast lederskap.

Forvaltningsregimet for fiskevernesonen ved Svalbard inngår som et viktig element i ressursforvaltningen i Barentshavet. De norske reguleringsbestemmelsene i vernesonen har vært respektert av alle involverte parter gjennom mer enn 15 år. På denne bakgrunn er det meget overraskende og svært alvorlig å oppleve at det skulle bli nettopp Island som utfordrer regelverket vårt. Det er mitt inntrykk at islendingene nå har tatt til etterretning at vernesonen ikke kan være fangstområde for islandske torskfiskere, og at Norge vil håndheve fiskeribestemmelsene.

Vår generasjon opplever bred interesse for miljøvern. Det er nødvendig og positivt. Vi må lære oss å akseptere at den økonomiske og sosiale utviklingen vi ønsker er avhengig av at vi unngår rovdrift på ressursene, og opptrer i balanse med naturen.

Verdenskommisjonen for miljø og utvikling styrket miljøvernets plass på den politiske dagsorden, og bidro til å klargjøre de muligheter og begrensninger som gjelder for oss mennesker. Den internasjonale miljøvernkonferansen i Rio ga miljøvernarbeidet styrket fokus, og konkretiserte de særlige utfordringer som denne generasjonen og kommende slekter vil stå overfor.

Fiskerinæringen finner sitt grunnlag i et særlig nært samspill med naturen. Fiskeriene er vel i dag den eneste næringsvei som baserer sitt utkomme på organisert høsting av ville og fornybare ressurser. Næringens livsnerve er derfor knyttet til bærekraftig bruk av ressursgrunlaget.

Myten om havets uuttømmelige ressurser er nå effektivt avlivet. Vi har idag større kunnskap enn noensinne om det levende marine miljø og vi er istand til å foreta pålitelige beregninger om mangfold og tallrikhet i havet. Det gir oss redskapet til å forvalte ressursene innenfor forsvarlige

biologiske rammer. Målsettingen for fiskeriene er å sikre et stabilt langtidsutbytte.

Men menneskene er ikke herre over naturen. Det er grunn til å utvise forsiktighet. Naturgitte svingninger i ressursgrunlaget har ofte brakt ubehagelige og dramatiske overraskelser. Derfor må man legge inn en ekstra sikkerhetsmargin. Dette prinsipp har nå fått almen internasjonal oppslutning. FAO avslutter i disse dager en viktig konferanse om ansvarlighet i fisket. Det vil ikke ta lang tid før det vil foreligge konkrete retningslinjer for hvordan denne forsiktighetsregelen skal omsettes i praktisk politikk. Det vil gi nyttige og verdifulle impulser til fiskeriforvaltningen også i vår del av verden.

Fiskeriene er avhengig av at annet bruk av havet ikke skader fiskebestandenes livsvilkår eller hindrer vanlig fiskeriaktivitet. Utslipp fra land, skipsulykker og atomvirksomhet må følges årvåkent og med basis i føre-var-prinsippet

I miljøverndebatten møter vi ofte krav om forsterket vern om ressursene, og forbud mot fangst og beskatning. Disse krav kan ofte være berettigede. Historien gir mange eksempler på at verneinteressene har kommet i annen rekke, og at intensiv beskatning har ført til desimering og utryddelse av viktige arter. Derfor er det så viktig å skape internasjonale forpliktelser som skal sikre det biologiske mangfold i naturen. I dette arbeidet har vårt land en sentral plass.

Norge må følge debatten om miljøvern med et våkent øye, og delta aktivt der beslutningene fattes. Vi skal utøve rollen som pådriver i de riktige og viktige sakene. Vi får større muligheter hvis vi er med i EU. Sammen med Sverige, Finland og de som deler våre holdninger kan vi forsterke kampen for et sunt livsmiljø og en bærekraftig utvikling.

Gjennom Barentsinitiativet og medlemskap i EU vil vi kunne øke innsatsen for miljøet i våre nærområder. Under EU-rådsmøtet i Juni ble det bestemt å øremerke store resurser til sikring av Tsjernobyl-anlegget. Ville det ikke vært en fordel om EU rettet like stor oppmerksomhet til Kola og problemene der, som er så viktig for kommende slekter av nordmenn? Russerne ønsker oss med i EU fordi det vil bety en ny giv for våre grenseområder. Sier dere nei til EU på grunn av frykt for om fiskeriatvaten holder - noe den kommer til å gjøre - så sier dere også nei til så mye, mye mer.

Sikkerhetspolitikken har aldri vært fremmed for Fiskarlagets medlemmer. I det nye Europa vil viktige sikkerhetspolitiske drøftelser av direkte betydning for vårt land finne sted i EU. Det er en del av NATOs nye politikk. Norge hører ikke hjemme på gangen når spørsmål om vår sikkerhet drøftes.

Våre venner og allierte i EU mener at det er til beste for Europa med litt godt sunt norsk vett rundt bordet når fremtiden formes. Jeg tror vi kan ha tillit til oss selv og vår evne til å si ifra når noe bør gjøres.

Hvalsaken viser at det nytter å tro på egne krefter. I Hvalfangstkommissjonen har vi møtt fiendtlige holdninger mot hvalfangst i sin alminnelighet, og en tendens til å overse de viktige nyanser som foreligger i bestandssituasjonen for de ulike artene. Det har vært en viktig oppgave for Regjeringen å søke internasjonal forståelse for en begrenset beskatning av den nordøst-atlantiske vågehvalen trygt innenfor det havforskerne mener er forsvarlig. Jeg tør si vi har oppnådd viktige resultater.

Vi opplever nå større forståelse for Regjeringens hvalpolitikk, og for kyst-Norges legitime interesser. Hvalfangsten har vist hvor viktig det er for Norge å kunne føre en troverdig argumentasjon utad med støtte i pålitelig og udiskutabel kunnskap. Da kan vi stå oppreist, og det er slik vi bør møte fremtiden. Med der det skjer.

Norsk fiskerinæring har alltid vært utadvendt. Både adgangen til markedene og forvaltningen av ressursene bringer oss i nærkontakt med det internasjonale samfunn. Vi står nå foran nye utfordringer og veivalg. Da må vi ikke vike tilbake, men gå ut på den internasjonale arena og ta ledelse og ansvar for formingen av fremtiden. Forpliktende samarbeid med våre naboer i Europa er nå hovedutfordringen og her vil norsk fiskerinæring og norske fiskere spille en viktig rolle i vår verdensdel.